

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

DE KLEREN MAKEN DE MAN
(When did you last see your trousers)

Een klucht in twee bedrijven

door

Ray Galton & John Antrobus

Vertaling : Didier Winants

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2016
Nr.2602

PERSONAGES

(3 dames-6à8 heren)

INBREKER
 HOWARD SWERLING
 PENNY
 JIMMY
 TOVÉ
 BUURMAN
 DEIRDRE
 CAPTAIN WEBBER
 AGENT
 INSPECTEUR
 GORILLA (Oliver)

Opmerking : De gorilla kan gespeeld worden door de acteur die Jimmy speelt en de inbreker door de acteur die de inspecteur speelt.

DECOR

Het stuk speelt zich af in de flat van Penny in Londen. Het is juist na middernacht. Het appartement is ingericht in stijl anno 1930: verschillende tafeltjes, standbeeldjes, lampen, etc... allemaal in art-deco stijl. De algemene indruk is er één van vrouwelijkheid en verfijndheid. De kamer stelt een salon/slaapkamer voor met verschillende deuren die leiden naar:

1. De kamer van Martha.
 2. De badkamer.
 3. De keuken.
 4. De toiletten: belangrijk hier is dat deze deur vlak naast de ingang deur moet staan zodat, wanneer iemand bruusk de ingang deur opent, de persoon in de toiletten wordt gekatapulteerd.
 5. De ingang deur: geeft uit op een gang waar we de deur van de overburen kunnen zien. In het midden van de deur is er een gleuf voor de post.
- Côté cour (rechts) staat een zeer opzichtig tweepersoonsbed. Het lijkt op een vooroorlogse Wurlitzer orgel of juke-box, door de felgekleurde plastic hoofdsteunen die kunnen oplichten. Er zijn twee vensters waarvan er één achter het hoofd van het bed staat en waardoor we het venster van de overburen kunnen zien en de daken van Londen.

PLAATS- EN TIJDSVERLOOP

EERSTE BEDRIJF :

1e tafereel: Juist na middernacht

2e tafereel: Een half uur later

3e tafereel: 's Ochtends

TWEEDE BEDRIJF :

Onmiddellijk na ochtendkrieken.

Tijd: heden.

E E R S T E B E D R I J F

1^e Tafereel

(Het doek opent. Een koppel ligt in bed te slapen. De kamer is duister: er is enkel wat maneschijn door het venster dat de kamer enig licht geeft. Het raam wordt geopend en een inbreker sluipt voorzichtig binnen. Hij doet een zaklamp aan. Hij is zwaar ontgoocheld als hij ziet dat er niet veel te rapen valt. Hij neemt één of ander voorwerp vast.)

INBREKER : Vijf verdiepingen voor de noppes. En dat op mijn leeftijd... en met mijn rugpijn... *(Hij zoekt vruchteloos rond met afkeurend commentaar, opent een kleerkast en voelt aan een bontmantel.)* Namaak... *(Hij gaat naar de kaptafel, kijkt in de lades: hij vindt een juwelenkoffertje dat hij opent. Hij onderzoekt de inhoud.)* Ah, da's al beter. 't Is wel niet het graf van Toutankhamon, maar toch... *(Hij steekt de juwelen op zak.)*

(Plotseling beweegt de man, Howard Sterling, in zijn slaap. De inbreker blijft doodstil staan. Howard slaapt rustig verder. De inbreker sluipt voorzichtig richting bed. De vrouw, Penny, heeft één arm van onder de dekens steken. De inbreker verlicht haar hand met de zaklamp. Hij bekijkt de ring die ze draagt. Hij probeert behoedzaam de ring van haar vinger te trekken. Het lukt niet. Hij trekt. Penny volgt de beweging mee in haar slaap en zit nu rechtop. De ring komt eindelijk los en ze valt terug achterover op het oorkussen. De inbreker gaat nu naar de andere kant van het bed. Met behulp van de zaklamp verlicht hij de hand van Howard. Deze draagt een prachtig polshorloge. De inbreker wil het nemen. Op dat moment beweegt Howard zijn arm in zijn slaap. De inbreker is verplicht mee te gaan en hangt nu helemaal over Howard. Met zijn andere hand streelt Howard de billen van de inbreker.)

HOWARD : *(prevelend in zijn slaap.)* Oh nee, schatje, ik kan niet meer. Wees lief en ga terug slapen. *(Howard stopt met strelen en valt terug in slaap. De inbreker neemt tenslotte zijn horloge af.)*

INBREKER : *(fluitend)* Cartier! *(Hij gaat naar een stoel waar een kostuum over hangt. Hij voelt aan de stof en reageert blij verbaasd. Hij probeert de vest. Ze past hem goed.)* Past als gegoten... *(Hij doet ze uit en steekt ze in de zak. Hij neemt het hemd van Howard en probeert de manchetknopen los te peuteren; realiseert zich dat het tijdverlies is en stopt het hemd in de zak. Hij raapt de schoenen op, meet ze af onder zijn zolen en steekt ze eveneens in de zak. Hij neemt met afschuw de broek en het gilet en steekt ze in de zak. Hij gaat weg.)*

PENNY : Schatje...

HOWARD : Mmm?

PENNY : Slaap je?

HOWARD : Hoe laat is het?

PENNY : *(Ze kijkt op de wekker op het nachttafeltje.)* Halféén.

HOWARD : *(recht)* Lieve hemel, ik moet gaan, mijn vrouw wacht op mij.

PENNY : Nog niet.

HOWARD : Ik moet.

PENNY : Blijf nog een beetje. *(Ze klimt op hem. Zij kust hem en bijt in zijn schouders.)*

HOWARD : Niet bijten.

PENNY : Jij doet het toch ook.

HOWARD : Da's niet hetzelfde. Jij bent niet getrouwd, jij. Ik heb je verwittigd: geen schrammen, geen beetjes. Ik wil niet de hele week mijn hemd moeten aanhouden.

PENNY : Bijt zij nooit?

HOWARD : Nee, maar ze heeft wel de hond geleerd het te doen. *(Howard raapt zijn onderbroek op naast het bed en trekt hem aan.)* Doe het licht eens aan, ik zie niets. *(Penny doet het licht aan. Het beddenhoofd licht op in vele kleuren. Howard grijnslacht.)* Afschuwelijk! Waar heb je dat toch maar gevonden? In een lunapark?

PENNY : Ik heb veel geluk gehad dat ik het op de kop kon tikken.

HOWARD : Ieder zijn goesting. Maar het is nogal opvallend. Iedere keer als het aangaat denk ik dat ik lig te slapen op de scène van een of ander pretpark.

(Tijdens de volgende replieken doet Howard zijn T-shirt en kousen aan.)

PENNY : Je was nogal in vorm vanavond. Buitengewoon. Als ik punten op 10 zou moeten geven zou ik je...

HOWARD : Hoeveel geven?

PENNY : Drie.

HOWARD : Bedankt. Ik ga erop vooruit.

PENNY : Maar nee, je was geweldig.

HOWARD : Echt? Want ik doe dit niet alleen voor mijn plezier hoor! Ik bedoel, als jij er niks aan hebt, heeft het geen zin dat ik nog kom.

PENNY : Ach kom, je bent de beste. De aarde heeft drie keer gebeefd.

HOWARD : Dat was de metro die onder 't gebouw rijdt.

PENNY : Ik wil niet dat je weggaat.

HOWARD : En dat is het nadeel!

PENNY : Idioot!

HOWARD : Raar hè, gewoonlijk laat ik mijn kleren nooit op de grond rondslingeren. Ik leg ze altijd op een stoel.

PENNY : Je was veel te gehaast, gisteravond, schatje.

HOWARD : Dat komt door die film die we gezien hebben.

PENNY : Welke? ‘Indecent Proposal’?

HOWARD : Demi Moore windt mij altijd op!

PENNY : En je vrouw windt die je ook op?

HOWARD : Wel, hoe moet ik dat zeggen... Nee.

PENNY : Maar jullie vrijen toch desondanks?

HOWARD : Nee, ik vrij met haar.

PENNY : En vindt ze het fijn?

HOWARD : Sè, ik zal je een voorbeeld geven: zondagmorgen was ik bezig haar... enfin je begrijpt wel... Klopt ze me op mijn schouder en zegt: ‘Duurt het nog lang? Ik heb golfles om nemen uur’. *(Penny werpt zich op hem en hij valt uit bed.)* Hou op, het is laat!

PENNY : Kan me geen barst schelen!

HOWARD : Mij wel. Ik moet naar huis. Hou op! Men kan ons zien.

PENNY : Wie? We zitten op het vijfde.

HOWARD : Weet ik veel. Mensen in de bomen of in laag overvliegende vliegtuigen.

PENNY : Wat ga je haar deze keer wijsmaken?

HOWARD : Wie?

PENNY : Carol, je vrouw.

HOWARD : Ik weet niet... Dat ik laat heb moeten werken. Schatje?

PENNY : Mmm?

HOWARD : Wat heb ik met mijn kleren gedaan?

PENNY : Ik weet niet.

HOWARD : Help me eens. Waar heb ik me uitgekleet?

PENNY : In de lift.

HOWARD : Kom nu...

PENNY : Toch wel, je bent begonnen in de lift.

HOWARD : Ik heb mijn das losgeknoopt. (*hij kijkt rond*) Ik ben binnen gekomen... en ik heb mijn das uitgedaan.

PENNY : Je hebt nog niks gezegd over mijn kaptafel.

HOWARD : Hè?

PENNY : Mijn nieuwe kaptafel. Het is een Victor Horta 1932, gesigneerd.

HOWARD : Ik ben meer geïnteresseerd in mijn Versace-1992-pak. Waar heb je het gelegd?

PENNY : Ik ben er niet aangekomen. Het moet toch ergens zijn? Zeg eens, had jij gisteren misschien een halve zwaai in?

HOWARD : Helemaal niet.

PENNY : Je wou mij zelfs doen drinken.

HOWARD : Je droomt. Bij jou heb ik dat niet nodig.

PENNY : Bedankt.

HOWARD : Oh... Je weet heel goed wat ik bedoel. Het was niet onze eerste keer, hé?

PENNY : Voor mij is het altijd de eerste keer, schatje.

HOWARD : Ja, goed, blij dat te horen. Maar nu, waar zijn mijn kleren? Je hebt ze verstopt hè?

PENNY : Waarom zou ik dat doen?

HOWARD : Omdat je wilt dat ik hier blijf. Maar ik heb je gezegd dat ik niet kan. Dus geef ze mij.

PENNY : Maar ik heb ze niet.

HOWARD : Goed. Als jij per se verstopperkje wil spelen. (*Howard doet de hoofdschakelaar aan: verschillende applieken en lampen floepen aan. Howard bekijkt de kamer en huivert.*) Oh!... Ik zal er nooit aan wennen... een echte nachtmerrie!

PENNY : Zie je wel dat je goed ziet zonder bril!

HOWARD : (*Hij neemt een beeldje op.*) Is dat nieuw, deze madame?

PENNY : 't Is een meneer! Hij heeft een transportprobleem gekend. (*Hij draait het beeldje om. We zien duidelijk een breuk op de bewuste plaats.*) Ik weet nog niet goed waar ik het ga zetten.

HOWARD : Waarom niet in de vuilnisbak?... Ik snap niet waarom jij al die ouwe spullen verzamelt.

PENNY : Wees blij. Als ik niet van ouwe spullen hield, zou jij hier niet zijn.

HOWARD : Zo oud ben ik nu ook niet.

PENNY : Nee, maar een koorknaapje ben je toch ook niet meer.

HOWARD : Zeg es, ik ben geen yoghurt met versheiddatum op de verpakking hoor. Ik heb nog enkele mooie jaren in 't verschiet.

PENNY : Ik bedoel, je hebt toch een handtekening van Henri Fonda, nietwaar?

HOWARD : Ja, en daar ben ik fier op. Heb ik drie uur voor in de regen moeten aanschuiven.

PENNY : En je hebt de echte Rocky nog zien boksen, niet?

HOWARD : Inderdaad. En de Varkensbaai herinner ik me ook nog. Ik weet zelfs nog waar ik was toen Kennedy vermoord werd.

PENNY : Oh, en hebben ze jou ook ondervraagd?

HOWARD : Nee. Ik was toen in Londen. Mijn moeder kan voor mij getuigen.

PENNY : Heb je ze gevonden?

HOWARD : Wat?

PENNY : Die verdomde kleren van jou.

HOWARD : Je ziet toch dat ik niet meer aan 't zoeken ben.

PENNY : Ik dacht dat dat het enige was dat je nu interesseerde.

HOWARD : Inderdaad.

PENNY : Afgezien van je leeftijd.

HOWARD : Jij bent erover begonnen.

PENNY : Doe niet zo idioot schatje. Je weet heel goed dat ik oudere mannen verkies.
Die zijn dankbaarder. Ze hebben zo van die attenties.

HOWARD : Heel goed, ik zal je vuilnisbak wel beneden zetten. (*Hij kijkt machinaal op zijn pols om het uur te lezen.*) Waar is mijn polshorloge? Ik had 'm op, ik doe 'm nooit uit...

PENNY : Ah, getrouwde mannen! Altijd moeten ze weten hoe laat het is. Kijk es in je zakken.

HOWARD : (*schreeuwt*) Hoe kan ik nu in mijn zakken kijken als ik mijn kostuum niet heb!

PENNY : Schreeuw niet zo!

HOWARD : Ik schreeuw niet.

PENNY : Je schreeuwt wel. Doe je thuis ook zo?

HOWARD : Hoe?

PENNY : Nukkig.

HOWARD : Luister, dat horloge is een cadeau van mijn vrouw.

PENNY : Ik zal je een nieuwe kopen.

HOWARD : Da's heel lief, maar die kan ik thuis niet aandoen.

PENNY : Waarom niet? Je draagt de hare hier wel.

HOWARD : Ja, maar jij weet dat ik getrouwd ben, zij niet.

PENNY : Weet zij niet dat jij getrouwd bent?

HOWARD : Maar nee, zij weet het niet van jou.

PENNY : Wat weet ze niet van mij?

HOWARD : Dat jij mijn overuren bent.

PENNY : Prachtig! Dat moet ik op mijn grafsteen zetten: "Hier rust Penelope Nichols.

Met hart en ziel was zij de overuren van Howard Swerling". Zij ruste in vrede!

HOWARD : Help me liever mijn kleren te vinden in plaats van daar op je luie kont te liggen.

PENNY : Luie kont? Nog geen twee uur geleden sprak je heel anders over mijn "luie kont".

HOWARD : Klopt.

PENNY : En nu niet meer?

HOWARD : Twee uur geleden zocht ik mijn kleren niet. Toen deed ik de jouwe uit.

PENNY : De collega's hebben me gewaarschuwd dat je een rokkenjager was. Ik wou het niet geloven.

HOWARD : Ik heb je als interim aangenomen, dus je kon weg wanneer je wou.

PENNY : Dat wou ik ook, maar jij hebt me elke week 3.000 frank opslag gegeven.

HOWARD : Ja, wel hou dat voor jezelf. Als de anderen dat moeten horen, gaan ze mij allemaal hetzelfde vragen. Bon. Nu, heb jij misschien enig idee waar mijn kleren zijn?

PENNY : Oh Martha zal ze wel ergens weggehangen hebben. Je weet dat zij altijd alles opruimt.

HOWARD : Martha? Natuurlijk, zij is het... Wedden dat ze ze zelfs heeft laten droogkuisen. Hé, maar wacht eens, Martha is er vandaag niet. Martha is bij haar ouders in Frome. Daarom ben ik trouwens hier vanavond, om je te neuken.

PENNY : Hoe fijngevoelig!

HOWARD : Zo is het toch, niet? Als die goeie ouwe Martha er is kan ik oprotten, hè? Een tas Nescafé en een kusje om half tien en dan heb je het gehad.

PENNY : Dat is nu eenmaal de afspraak: geen vriendjes als we alle twee thuis zijn.

HOWARD : De enige man die zij kan verleiden is de Hulk! Pas op, daar is ze groot genoeg voor? Jesus Christ, een vrouw als een boom.

PENNY : Je overdrijft. Ze heeft een hele elegant tred.

HOWARD : Rambo ook. Vind jij dat niet onrustwekkend als hare vent aankomt met in de ene hand een bos bloemen en in de andere een doosje met anabolica. Je zal zien, binnenkort is ze miss Bodybuilding.

PENNY : *(beseft plots dat ze haar ring kwijt is.)* Mijn diamant is weg!

HOWARD : Wat?

PENNY : Mijn ring, ik heb hem niet meer. Ik had 'm aan.

HOWARD : Je zult hem wel uitgedaan hebben.

PENNY : Dat doe ik nooit.

HOWARD : Je doet toch je oorbellen uit.

PENNY : Opdat jij ze niet zou inslikken. (*Ze denkt plots aan iets.*) Wacht! Oh lieve hemel!

HOWARD : Wat is er?

PENNY : We zijn bestolen!

HOWARD : Bestolen! Wanneer?

PENNY : Deze nacht natuurlijk, onnozelaar.

HOWARD : Wat! Terwijl wij bezig waren te...

PENNY : Natuurlijk niet. Dat zouden we gezien hebben.

HOWARD : Dat zeg je al. Als ik ene keer gelanceerd ben.

PENNY : Het moet gebeurd zijn toen we sliepen.

HOWARD : We hebben amper een kwartiertje gemaft. Wat een schande! Kleren stelen van een andere man. Hebben ze dan helemaal geen fatsoen meer?

PENNY : Ja zeg, hij kon niet weten dat je naar huis moest. Hij dacht natuurlijk dat je hier woonde.

HOWARD : Wat een ongelooflijke brutaliteit! Zo laag-bij-de-gronds. Wedden dat ze hem niet eens passen.

PENNY : Hou toch op met zeuren over je kleren. Denk aan mijn juwelen.

HOWARD : Denk aan mijn huwelijk.

PENNY : Je huwelijk kan de pot op. Mijn juwelen zijn echt.

HOWARD : Nee, dat zijn ze niet.

PENNY : Hoe weet jij dat?

HOWARD : Omdat ik ze gekocht heb. Trouwens, je bent toch verzekerd, niet?

PENNY : Ja.

HOWARD : Wel, mijn huwelijk niet... Verdomme, het moest er wel van komen. Wie hangt er nu zijn sleutel met een elastiekje achter de deur?

PENNY : En dan? Een beroepsinbreker heeft die deur al lang tien keer met een voorhamer ingeslagen voor hij eraan denkt zijn hand door de brievenbus te steken om de sleutel te grijpen.

HOWARD : Dat zeg ik toch.

PENNY : Ik verlies mijn sleutels altijd. En op die manier vind ik ze altijd.

HOWARD : De inbreker blijktbaar ook.

PENNY : Trouwens, mijnheer Weetal, hij is langs het venster gekomen. Kijk maar. (*Ze toont hem voetsporen. Dan neemt ze de telefoon en draait een nummer.*)

HOWARD : Wat doe je?

PENNY : De politie bellen, tiens.

HOWARD : (*stopt haar*) Ben je gek? Je kunt de politie niet bellen zolang ik hier ben. Da's te gevaarlijk.

PENNY : Maak dan dat je wegkomt.

HOWARD : (*schreeuwt*) IK HEB GEEN KLEREN!

PENNY : Je hebt toch je T-shirt en onderbroek nog.

HOWARD : Zo kan ik toch de straat niet op.

PENNY : Plak een nummer op je rug en doe alsof je aan het oefenen bent voor de marathon. Trouwens, je auto staat toch onder. Dus?

HOWARD : Zie je me zo al thuiskomen? "Dag schatje. Warm vanavond hè? Ik kon het niet meer uithouden, dus heb ik mijn kleren maar door het raam gezwierd." Dat zou nog erger zijn dan helemaal niet naar huis gaan.

PENNY : Ga dan niet naar huis.

HOWARD : Maar ik moet naar huis. Daar woon ik. Goeie God, wat moet ik doen? Wat ga ik haar vertellen? Ik had hier nooit moeten komen. Ik heb met vuur gespeeld. Ik wist dat het slecht zou aflopen. Ik wist het. Ik had al een slecht gevoel toen ik hier aankwam. Ik zal het nooit meer doen.

PENNY : Toch niet met mij nee. God wat ontgoochel je mij. Ik heb nog nooit een man zo snel door de knieën zien gaan als jij. En zeggen dat ik je zo bewonderde op kantoor. Zie dat daar nu staan – ze pikken z'n broek en hij staat daar te janken als een klein kind.

HOWARD : Luister, het enige wat ik probeer is iemand een heel pak narigheid te besparen.

PENNY : Oh ja? Wie?

HOWARD : Mij. Ze zal razend zijn. En gelijk heeft ze. Hoe zou je zelf zijn? Stel je in haar plaats. Je man komt halfnaakt thuis een gat in de nacht. Wat zou jij doen?

PENNY : Ik weet niet. Ik heb geen man. Ik geloof niet in het huwelijk. Da's voorbijgestreefd.

HOWARD : Ja, wel het mijne ook als ik zo verder doe. Ze vermoordt me. Ze is zeer jaloers, weet je.

PENNY : Ik ben ook heel jaloers Howard.

HOWARD : Ah, begin jij nu ook niet hè! Bedankt! Dat komt ervan als men zich eens een beetje laat gaan.

PENNY : Je ontgoochelt mij.

HOWARD : Da's het leven schatje. Het zicht van een man in zijn onderbroek die probeert thuis te geraken in de vroege uurtjes is zeer ontgoochelend, toegegeven. Ik moet ergens kleren zien te vinden. Heb jij hier soms geen mannenkleren liggen?

PENNY : Hier komen geen mannen, alleen jij.

HOWARD : En wat ben ik dan? Een tuinkabouter?

PENNY : Waarom bel je niet één van je vrienden op en vraag hem jou wat kleren te brengen.

HOWARD : Onmogelijk. Dat zou zelfmoord zijn. Ze zijn niet te vertrouwen. Het zou rondgaan als een lopend vuurtje.

PENNY : Echt waar?

HOWARD : Jazeker. Pure jaloerie. Ze zijn allemaal getrouwd.

PENNY : Allemaal?

HOWARD : Ja, allemaal. D'er wonen daar geen vrijgezellen. Strikt verboden. Trouwens, die liggen nu allemaal in bed.

PENNY : Het moet een hel zijn om daar te wonen.

HOWARD : Hoezo? Je moet toch ergens wonen. En 't is een sjeke buurt. Eén reusachtig immobiliënkantoor. Een echt concentratiekamp voor miljonairs.

PENNY : Maar jij bent geen makelaar, jij bent bookmaker.

HOWARD : Weet ik, da's nog zo'n reden waarom ze mij niet moeten hebben. En onze laatste reclameslogan heeft onze relatie niet beter gemaakt.

PENNY : Hoe luidde die ook alweer?

HOWARD : "Arm of rijk, 't is mij om 't even, gokken is fijn en hoop doet leven!"

PENNY : Wel een beetje goedkoop, hè als slogan. Vooral op de achterruit van jouw Rolls Royce.

HOWARD : Misschien wel, maar het is niet erger dan “Windsurfers doen het rechtstaand”. Ik wou eigenlijk “Bookmakers doen het gewaagd”.

PENNY : Kom, maak nu maar dat je wegkomt.

HOWARD : En als ik eens in een steegje ging liggen, vol met blauwe plekken en ik wacht tot de politie mij vindt. Is dat geen goed excuus? Beroofd en afgetroefd. Dat zou ze me toch niet kwalijk kunnen nemen hè?

PENNY : Hoeveel blauwe plekken moet je hebben?

HOWARD : Dat zou je wel willen hè? Ah vrouwen, allemaal sadisten! Wacht eens even!... Captain Webber! Dat is het! Hij staat nog bij mij in 't krijt!

PENNY : Je zei toch dat iedereen sliep.

HOWARD : Hij woont niet in de buurt, gelukkig maar voor hem. Captain Webber, mijn redder in nood. *(Hij pakt de telefoongids en bladert.)* W... W... Webb-Webber, Andrew Lloyd – tiens, leeft die ook nog?

PENNY : Bel die op, je hebt al zijn musicals toch gezien.

HOWARD : Die is te klein. Webber, Webber, Webber, Sebastian, Captain. Hebbes. Je zal zien, die staat hier onmiddellijk op de stoep. *(Hij draait een nummer.)* Mijn zorgen zijn voorbij. Hij houdt van fieldwork, dat is zijn specialiteit. Op hem kun je rekenen. *(We horen de telefoon rinkelen.)* Verdomme, waar hangt hij uit?

(We horen een automatisch antwoordapparaat.)

STEM CAPTAIN : Gegroet! Webber hier. Ben even uit. Weet niet wanneer ik terug op post zal zijn, maar als uw stem mij aanstaat en ik niet te zat ben, zal ik u terugbellen. Bon, spreek na de biepton. Opgelet, geen geld vragen en geen schunnigheden vertellen. *(biep)*

HOWARD : Hallo captain, 't is Howard Swerling hier. Ik ben niet thuis, ik ben ergens anders en ik zit in de puree. Kun je mij alsjeblieft een kostuum, das, hemd en schoenen brengen. Kousen en onderbroek heb ik nog. Ik ben in de Derwent Water Mansions, Exhibition Road, appartement 56B. Telefoonnummer?

PENNY : Negen-drie-nul, vier-vier-zeven-vier.

HOWARD : Negen-drie-nul, vier-vier-zeven-vier. Alsjeblieft, haast u. Kom om 't even wanneer. Ik wacht op u. (*Hij hangt op.*)

PENNY : Ik hoop voor jou dat het niet te lang duurt. Zo'n ex-militair op de boemel, die komt pas morgenvroeg weer thuis voor 't ontbijt. Ondertussen ga ik nog een dutje doen.

HOWARD : Oh ja, doe maar, ik hou je niet tegen. En excuseer me dat ze mijn kleren hebben gepikt in jouw appartement. Maar wees gerust, ik zal je niet meer storen; dan kun je zoveel slapen als je maar wil. Trouwens, je hebt gelijk: het heeft geen zin op hem te wachten. Die is de eerste weken nog niet thuis.

PENNY : Dat heb je met militairen. Als ze één keer in actie schieten is er geen houden meer aan.

HOWARD : Verdomme, Penny, help me dan eens. Je moet toch iemand kennen. Je hebt toch wel vriendjes. Iemand die je kan opbellen en vragen om wat kleren te lenen. Weet ik veel, één of ander oud lief van je?

PENNY : Ben.

HOWARD : Ja.

PENNY : Nee, hij heeft nog altijd een oogje op mij.

HOWARD : Dan maar liever niet. Ik heb geen zin om ook nog te vechten.

PENNY : Ik zou het aan papa kunnen vragen.

HOWARD : Schatje, ik geloof niet dat dit het goeie moment is om mij aan je vader voor te stellen. "Dag mijnheer, hoe maakt u het? Zou ik wat kleren van u kunnen lenen? De mijne werden gepikt terwijl ik uw dochter aan het neuken was!" Bovendien is jouw vader een Anglicaanse bisschop en ik zie me niet naar huis gaan met een mijter en een staf.

PENNY : Dan schiet er nog alleen Jimmy over.

HOWARD : Jimmy? Wie is dat?

PENNY : Een oud lief.

HOWARD : Hij is toch niet jaloers, hè?

PENNY : Nee, daar is hij veel te cool voor.

HOWARD : Goed voor hem. Bon, dan Jimmy maar. Wel vooruit, waar wacht je op?
Bel hem op.

PENNY : *(Pakt de telefoon en draait een nummer.)* Jimmy?... 't Is Penny... Zeg, luister es, zou jij mij wat kleren kunnen brengen... voor een man... broek, vest, hemd, schoenen... Ja, zo vlug mogelijk... fijn, bedankt... tot seffens... *(ze hangt op)* Hij doet alles voor mij, Jimmy.

HOWARD : Blijkbaar. En wat heb jij zoal voor hem gedaan? Nee, laat maar. Ik weet het liever niet. Bon, dat begint er al wat op te lijken. Wann'er zal hij hier zijn?

PENNY : Oh... euh... een half... drie kwartier... een uur. Enfin, je weet wel, niet te lang.

HOWARD : Nee, ik weet het niet: hoelang is niet te lang? Wees eens wat duidelijker.

PENNY : Da's moeilijk met Jimmy.

HOWARD : Oh! Geweldig!

PENNY : Maar je kunt op hem rekenen. En hij woont hier niet ver vandaan. Alleen... hij heeft geen notie van tijd.

HOWARD : Wat bedoel je? Is het een Marsmannetje of E.T. misschien? Bon, ik heb niet de tijd om hier te zitten wachten tot hij hier aankomt in zijn vliegende schotel. Ik ben weg.

PENNY : Howard, zo kun je toch niet buitengaan.

HOWARD : Kan me niet schelen. Ik neem de diensttrap, langs de vuilnisbakken, door het struikgewas en zo naar mijn wagen. Instappen en vol gas naar huis. Tot maandag op kantoor! En zorg dat je op tijd bent! *(af)*

PENNY : *(Terwijl hij afgaat.)* Howard, zo kun je niet naar buiten. *(Ze schreeuwt in de trappen.)* Het krioelt van de flikken in de buurt: ze zoeken een exhibitionist. Ja zeg, dat hij zijn plan trekt.

(Van beneden horen we vrouwenkreten, politiesirenes en geschreeuw. Een politiesirene komt dichterbij. Penny gaat een glas uitschenken voor Howard. We horen voetstappen de trap oprennen en Howard valt hals over kop de kamer terug binnen. Hij gooit de deur achter zich dicht, buiten adem en overstuur. Hij negeert het drankje dat Penny hem aanbiedt en steekt de kamer over. We zien dat zijn T-shirt gescheurd is, zijn onderbroek hangt bijna op zijn knieën, en een stuk groen huisvuil hangt eruit. Hij verdwijnt in de kleerkast en